

14. 11. 2024

ID: 118816

Nájem

Jestliže nájemce smlouvou získal výhody spojené s operativním leasingem, nelze považovat za nemravné, jestliže je pronajímatel „vykompenzoval“ ujednáním, které zakládá povinnost nájemce platit dohodnuté nájemné i po dobu, kdy nemůže předmět nájmu užívat.

(Rozsudek Nejvyššího soudu České republiky č.j. 26 Cdo 1067/2024-109 ze dne 28.8.2024)

Nejvyšší soud rozhodl ve věci žalobkyně Ayvens s. r. o., se sídlem v P., zastoupené Mgr. J.M., advokátem se sídlem v P., proti žalované PMN-Výroba nerezového zařízení s. r. o., se sídlem v Ž., zastoupené JUDr. M.F., advokátem se sídlem v P., o zaplacení částky 225 351,12 Kč s příslušenstvím, vedené u Obvodního soudu pro Prahu 10 pod sp. zn. 34 C 331/2022, o dovolání žalované proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30. 11. 2023, č. j. 25 Co 289/2023-85, tak, že dovolání proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30. 11. 2023, č. j. 25 Co 289/2023-85, se v části výroku I, v níž byl potvrzen rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 10 ze dne 18. 5. 2023, č. j. 34 C 331/2022-53, v rozsahu částky 6 050 Kč s příslušenstvím, odmítá, jinak se zamítá.

Z odůvodnění:

1. Žalobkyně (pronajímatelka) se domáhala po žalované (nájemkyni) zaplacení nároků ze smlouvy o nájmu movité věci, kterou vypověděla pro prodlení žalované s placením sjednaných splátek nájemného. Požadovala, aby jí žalovaná zaplatila celkovou částku 225 351,12 Kč sestávající ze tří dlužných splátek nájemného za měsíce prosinec 2020, leden a únor 2021 po 16 883,37 Kč ve výši 50 650,11 Kč, nákladů spojených s odebráním vozidla ve výši 6 050 Kč a rozdílu účetní zůstatkové ceny vozidla a ceny vozidla při jeho prodeji, tzv. propad ceny vozidla, ve výši 168 651 Kč.
2. Obvodní soud pro Prahu 10 (soud prvního stupně) rozsudkem ze dne 18. 5. 2023, č. j. 34 C 331/2022-53, žalobě vyhověl a uložil žalované povinnost zaplatit žalobkyni částku 225 351,12 Kč s tam specifikovaným úrokem z prodlení (výrok I) a rozhodl o náhradě nákladů řízení (výrok II) a o povinnosti žalobkyně zaplatit soudní poplatek (výrok III).
3. K odvolání žalované Městský soud v Praze (soud odvolací) rozsudkem ze dne 30. 11. 2023, č. j. 25 Co 289/2023-85, rozsudek soudu prvního stupně ve výrocích I a II potvrdil (výrok I) a rozhodl o náhradě nákladů odvolacího řízení (výrok II).
4. Odvolací soud (po doplnění dokazování) vycházel ze skutkových zjištění soudu prvního stupně, podle nichž dne 4. 10. 2019 účastnice uzavřely smlouvu o nájmu movité věci č. 140103843 (dále též jen „Smlouva“), na jejímž základě žalovaná převzala vozidlo tovární značky Hyundai Tuscon III 5 dv. SUV 2,0 CRDi 136 kW N Line 4x4 a v níž se zavázala hradit řádně a včas měsíční splátky ve výši 16 883,40 Kč po dobu 48 měsíců. Součástí Smlouvy byly všeobecné smluvní podmínky full-service leasingu all-inclusive - verze 12/2018 - podnikatelé (dále též jen „VSP“).
5. Smlouva mimo jiné stanovila, že povinnost platit dohodnuté splátky a ostatní platby vzniká nájemci dnem převzetí předmětu leasingu a trvá po celou sjednanou dobu nájmu, není-li dohodnuto jinak (čl. 4.1.2). Nájemce má povinnost hradit splátky v plné výši a včas i v době, kdy je předmět leasingu z jakéhokoli důvodu nezpůsobilý užívání, resp. k provozu (je poškozen z důvodu závady či poškození, a to i když je předán do opravy), nebo došlo k jeho zničení, a přičemž

pojistitel dosud neuzavřel pojistnou událost jako totální škodu a neposkytl pojistné plnění. Nájemci nevzniká v této souvislosti ani nárok na náhrady jakýchkoliv škod, nákladů, ztrát, ušlého zisku apod. (čl. 4.1.6). Je-li nájemce více než 15 dnů v prodlení se zaplacením splátky nebo jiné platby, vč. smluvní pokuty, dle této smlouvy anebo po tuto dobu neplní povinnost řádně dodat doklady uvedené ve smlouvě nebo v těchto podmínkách, je pronajímatel oprávněn odebrat předmět leasingu (PL), a to i bez vypovězení smlouvy. Pronajímatel je oprávněn pověřit odebráním a vrácením PL a za účelem vymožení dlužných částek třetí osobu (inkasní agenturu). Neuhradí-li nájemce dlužné platby anebo ke dni vrácení PL nebude mít uhrazeny i příp. další již splatné závazky vč. příslušenství nebo náklady za odebrání a vrácení PL, nebude nájemci PL vrácen a pronajímatel je oprávněn v souladu s bodem 7.2.1. VSP smlouvu vypovědět (čl. 4.1.7). Povinnost nájemce k úhradě splátky (nájemné za daný měsíc) a jiných plateb v plné výši není vznikem pojistné události dotčena (čl. 5.3.5). Pronajímatel je oprávněn vypovědět leasingovou smlouvu v případě, že nájemce i po předchozím odeslání písemné upomínky v prodlení se zaplacením splátek, smluvních pokut, nákladů za odebrání předmětu leasingu nebo jiných plateb po dobu delší než 30 dnů (čl. 7.2.1). V případě zániku smlouvy výpověď je pak nájemce povinen uhradit pronajímateli i náklady vynaložené v souvislosti se zajištěním, odebráním či převozem předmětu leasingu a částku rovnající se kladnému rozdílu mezi účetní zůstatkovou cenou (hodnotou) předmětu leasingu dle účetnictví pronajímatele k poslednímu dni měsíce předcházejícímu měsíci, v němž došlo k vypovězení smlouvy, a skutečně dosaženou kupní cenou bez DPH při prodeji vráceného vozidla resp. vstupní cenou bez DPH v případě jeho dalšího pronájmu poníženu o veškeré náklady spojené s tímto prodejem resp. opětovným pronájmem předmětu leasingu (čl. 7.2.3).

6. Dne 30. 10. 2020 bylo vozidlo poškozeno při dopravní nehodě zaviněné třetí osobou. Žalovaná nezaplatila nájemné za měsíce prosinec 2020, leden a únor 2021, které jí žalobkyně vyúčtovala fakturami č. 005-61299/20, č. 005-03462/21 a č. 005-08491/21. Žalobkyně leasingovou smlouvu vypověděla dne 19. 2. 2021 pro prodlení žalované s úhradou těchto faktur, žalovaná výpověď převzala dne 1. 3. 2021. Vozidlo bylo převezeno společností LD FIN CZ, s. r. o. ze servisu BOS auto, s. r. o., kde bylo opravováno po dopravní nehodě, do sídla žalobkyně. Fakturou č. 017-00031/21 žalobkyně vyúčtovala žalované náklady spojené s odebráním vozidla ve výši 6 050 Kč a fakturou č. 017-00031/21 jí vyúčtovala rozdíl účetní zůstatkové ceny vozidla a ceny vozidla při jeho prodeji ve výši 168 651 Kč.

7. Na tomto skutkovém základě odvolací soud předně uvedl, že účastnice řízení, obě podnikatelky, uzavřely smlouvu o nájmu movité věci, jejíž účel v čl. 1.2 VSP vymezily tak, že je jím „...umožnit nájemci za úplatu časově omezené užívání určité movité věci – předmětu leasingu...“ Zdůraznil, že při jejím výkladu je třeba vycházet z principu autonomie vůle a (jako na každé právní jednání) na ni hledět spíše jako na platnou než jako neplatnou. Dovedl, že bez ohledu na to, zda jde o finanční či operativní leasing, je nutno ji posuzovat jako smlouvu inominátní a vycházet především z jejího obsahu. Poukázal na to, že účastnice upravily svá práva a povinnosti dostatečně určitě a smlouva nekoliduje s žádným zákonným kogentním ustanovením. V čl. 4.1.6. smlouvy účastnice sjednaly povinnost nájemce „platit splátky a ostatní platby v plné výši a včas i v době, kdy je předmět leasingu z jakéhokoliv důvodu nezpůsobilý k užívání, resp. provozu, nebo došlo k jeho zničení...“, a nesplnění těchto povinností mělo podle čl. 7.2.1. za následek vznik práva pronajímatele smlouvu vypovědět. Dospěl proto k závěru, že žalobkyně postupovala v souladu se smlouvou, jestliže ji vypověděla, resp. od ní odstoupila, se všemi sjednanými důsledky tohoto právního jednání. Odstoupením od smlouvy tak vzniklo žalobkyni právo na jednotlivá plnění uplatněná žalobou. Současně neshledal, že by se některý z uplatněných nároků přičil dobrým mravům. Bylo totiž na žalované, aby zvolila právní řešení, na jehož základě získá automobil do své dispozice a rozhodla-li se právě pro předmětnou smlouvu, nelze považovat za rozpor s dobrými mravy, jestliže nastala situace ve smlouvě předpokládaná.

8. Proti rozsudku odvolacího soudu podala žalovaná (dovolatelka) dovolání. Jeho přípustnost spatřovala v tom, že rozhodnutí odvolacího soudu závisí na vyřešení hmotněprávní otázky, která v dosavadní rozhodovací praxi odvolacího soudu dosud nebyla řešena, konkrétně otázky aplikace a výkladu § 1791 odst. 1 zákona č. [89/2012](#) Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. z.“) v poměrech prostého nájmu motorového vozidla. Zdůraznila, že právě o takový nájem v projednávané věci šlo, čemuž odpovídá i označení smlouvy. Odvolací soud (i soud prvostupňový) ovšem bez jakéhokoli vysvětlení uzavřel, že jde o smlouvu leasingovou, která není v našem právním řádu upravena. Upozornila, že zásada autonomie vůle, akcentovaná odvolacím soudem, má své zákonné limity a jedním z nich je i požadavek ekonomického důvodu – kauzy, má-li být závazek vymahatelný (§ 1791 odst. 1 o. z.). Tím se ovšem odvolací soud vůbec nezabýval, ačkoli na to od počátku poukazovala. Podle ní totiž povinnost nájemce zaplatit po skončení nájmu pronajímateli obvyklou, účetní zůstatkovou nebo jakoukoli jinou cenu předmětu nájmu, který nadále zůstává v jeho vlastnictví, kauzu postrádá a stejně tak jako jeho povinnost platit nájemné za předmět, který nemá k dispozici a nemůže jej užívat. V posuzované věci přitom došlo k nehodě zaviněným jednáním třetí osoby, takže žalobkyně mohla podle § 6 odst. 2 písm. c) zákona č. [168/1999](#) Sb., o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla, z pojištění viníka nehody úspěšně nárokovat škodu ve formě ušlého zisku odpovídajícího nájmu za dobu, kdy nájemce nemohl poškozené vozidlo užívat. Prodej vozidla třetí osobě pak byl zcela mimo její dispozici, neměla možnost výnos z takového prodeje ovlivnit. Nadto nelze vyloučit, že uvedené ujednání je neplatné podle § 580 odst. 1 a § 588 o. z., protože se přiči dobrým mravům, potažmo odporuje zákonu (§ 1791 odst. 1) a zjevně narušuje veřejný pořádek. Nesouhlasila ani s položkou 6 050 Kč za zajištění a odebrání předmětu nájmu, namítala, že k žádnému zajištění ani odebrání vozidla nedošlo, od dopravní nehody dne 30.10.2020 bylo vozidlo pouze a jen v dispozici žalobkyně, konkrétně v jí určeném autoservisu, a je tedy vyloučeno, aby jí vznikly náklady na zajištění nebo odebrání vozidla. Vytýkala odvolacímu soudu, že jeho rozhodnutí je nepřezkoumatelné, a navrhla, aby dovolací soud zrušil rozsudky obou soudů a věc vrátil k dalšímu řízení soudu prvního stupně.

9. Žalobkyně považovala napadený rozsudek odvolacího soudu za věcně správný a navrhla, aby dovolání bylo zamítnuto.

10. Nejvyšší soud shledal, že dovolání bylo podáno včas, osobou k tomu oprávněnou – účastnicí řízení (§ 240 odst. 1 zákona č. [99/1963](#) Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „o. s. ř.“), za splnění podmínky advokátního zastoupení dovolatelky (§ 241 odst. 1 a 4 o. s. ř.). Poté se zabýval jeho přípustností.

11. Předmětem řízení jsou tři nároky se samostatným skutkovým základem, z nichž jeden (náklady spojené s odebráním vozidla ve výši 6 050 Kč) nepřevyšuje 50 000 Kč. Tento nárok dovolatelka zpochybňuje prostřednictvím skutkových námitek (že žalobkyni žádné náklady nevznikly), a uplatňuje tak nezpůsobilý dovolací důvod. Jelikož se dovolání netýká právní otázky, jejíž řešení je všem nárokům společné (srov. rozsudek velkého senátu občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 8. 11. 2023, sp. zn. 31 Cdo 1178/2023), uplatní se zde omezení přípustnosti dovolání prostřednictvím hodnotového censu vyjádřeného v § 238 odst. 1 písm. c) o. s. ř. V části výroku I, v níž byl potvrzen rozsudek soudu prvního stupně v rozsahu částky 6 050 Kč s příslušenstvím, tak není dovolání přípustné, a Nejvyšší soud jej proto odmítl podle § 243c odst. 1 o. s. ř.

12. Ve zbývajícím rozsahu je dovolání přípustné podle § 237 o. s. ř., neboť odvolacím soudem dosud nebyla vyřešena otázka (ne)platnosti ujednání, jimiž se nájemce zaváže hradit pronajímateli (leasingové společnosti) nájemné v plné výši a včas i v době, kdy předmět nájmu nemůže užívat, a v případě zániku smlouvy z důvodu prodlení nájemce s placením nájemného pak částku rovnající se kladnému rozdílu mezi účetní zůstatkovou cenou (hodnotou) předmětu leasingu a skutečně dosaženou kupní cenou při prodeji vráceného vozidla (tzv. propad ceny vozidla). Dovolání však není

důvodné.

13. Podle § 242 odst. 1 a 3 o. s. ř. dovolací soud přezkoumá rozhodnutí odvolacího soudu v rozsahu, ve kterém byl jeho výrok napaden; přitom je vázán uplatněnými dovolacími důvody včetně toho, jak je dovolatel obsahově vymezil. Je-li dovolání přípustné, dovolací soud přihlédně též k vadám uvedeným v § 229 odst. 1, § 229 odst. 2 písm. a) a b) a § 229 odst. 3, jakož i k jiným vadám řízení, které mohly mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci.

14. Uvedené vady dovolatelka uplatnila výtkou, že rozhodnutí odvolacího soudu je nepřezkoumatelné. Řízení vytykanou vadou netrpí, neboť napadené rozhodnutí vyhovuje požadavkům kladeným na odůvodnění rozsudku odvolacího soudu, jež vyplývají z přiměřené aplikace § 157 odst. 2 o. s. ř. (viz § 211 o. s. ř.), je pochopitelné a srozumitelné a nevykazuje takové nedostatky, které by byly na újmu uplatnění práv dovolatelky (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 25. 6. 2013, sp. zn. 29 Cdo 2543/2011, uveřejněný pod č. 100/2013 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek).

15. Podle § 1791 odst. 1 o. z. vzniku a trvání závazku nebrání, není-li vyjádřen důvod, na jehož základě má dlužník povinnost plnit; věřitel je však povinen prokázat důvod závazku. Podle odst. 2 jedná-li se o závazek z cenného papíru, věřitel důvod závazku neprokazuje, ledaže to zákon zvlášť stanoví.

16. Citované ustanovení upravuje tzv. kauzu závazku. Obdobně i zákon č. [40/1964](#) Sb., občanský zákoník (dále jen „obč. zák.“) v § 495 stanovil, že platnosti závazku nebrání, není-li vyjádřen důvod, na základě kterého je dlužník povinen plnit. Věřitel je však povinen prokázat důvod závazku, s výjimkou cenných papírů hromadně vydaných nebo jiných cenných papírů, pro které je zákonem stanoveno, že věřitel tuto povinnost nemá.

17. Výkladem kauzy závazku se v poměrech předchozí právní úpravy Nejvyšší soud zabýval např. v rozsudku ze dne 28. 7. 2004, sp. zn. 32 Cdo 626/2003, v němž mimo jiné dovedl, že důvodem (kauzou), na jehož základě je dlužník povinen plnit, se míní bezprostřední hospodářský cíl, pro který závazek vznikl. Tím může být např. darování, půjčka, náhrada škody apod. Nezáleží na motivu či pohnutce, která vedla k uzavření smlouvy, pokud se ovšem motiv nestal součástí obsahu smlouvy. Kauzu je třeba odlišovat od právního důvodu (titulu) závazku, kterým je smlouva nebo jiná právní skutečnost, na základě níž závazek vznikl a která zakládá práva a povinnosti stran (viz § 489 obč. zák.). Z hlediska existence kauzy jsou všechny závazky kauzální. Smlouvy a jednostranné právní úkony, které jsou důvodem vzniku závazků, kauzu obvykle vyjadřují, nebo je zřejmá ze samotné povahy závazku nebo jeho účelu. U nominátních smluv vyplývá přímo z pojmenování smlouvy (pokud je označení správné). Tím, že je kauza ve smlouvě vyjádřena, obsah smlouvy se konkretizuje tak, že ji lze podřadit pod určitý smluvní typ.

18. Z porovnání je zřejmé, že obě úpravy řeší podmínku existence kauzy v zásadě shodně – kauza nemusí být vyjádřena, musí však existovat. Ze závěrů judikatury vztahující se k výkladu tohoto pojmu přijaté za účinnosti předchozí právní úpravy lze proto vyjít i při aplikaci § 1791 odst. 1 o. z.

19. V projednávané věci účastnice označily uzavřenou Smlouvu jako smlouvu o nájmu movité věci a účel Smlouvy v ní i výslovně vyjádřily, a sice „...umožnit nájemci za úplatu časově omezené užívání určité movité věci – předmětu leasingu...“.

20. S ohledem na účel vyjádřený ve Smlouvě, lze její označení považovat za správné, neboť přenechání věci k dočasnému užívání za úplatu je podstatným znakem smlouvy nájmu, která je upravena v § 2201 a násl. o. z. Pronajímatelka je podnikatelka (§ 420 a násl. o. z.) a předmětem nájmu je věc movitá, konkrétně dopravní prostředek, Smlouva proto splňuje také znaky

podnikatelského pronájmu věcí movitých podle § 2316 o. z. a znaky nájmu dopravního prostředku podle § 2321 o. z.

21. Kromě podmínek, za jakých může nájemce předmět nájmu užívat, Smlouva obsahuje i další ujednání (o pojištění vozidla, silniční dani, poplatku za rádio, servisních nákladech, výměně pneumatik atd.), která zpravidla neodpovídají konkrétnímu smluvnímu typu (§ 1746 odst. 2 o. z.). V praxi jsou pak smlouvy obdobného typu běžně označovány jako operativní leasing (z angl. lease = nájem).

22. Bezprostředním hospodářským cílem, pro který závazek vznikl, je tedy nájem (užívání vozidla za úplatu), to však automaticky neznamená, že jeho obsahem nemohou být i ujednání, která budou zakládat povinnosti pouze jedné ze stran.

23. Pro nájemní smlouvy bývá typické, že nemůže-li nájemce věc řádně užívat, má právo na přiměřenou slevu z nájemného, případně, nemůže-li ji užívat vůbec, má právo na jeho prominutí (srov. § 2208, § 2318 o. z.). Úprava nájmu je však v zásadě dispozitivní, a tedy nevylučuje, aby si smluvní strany upravily svá práva a povinnosti odlišně, včetně odpovědnosti pronajímatele za vady pronajaté věci, jako tomu bylo v projednávané věci. Zákonná úprava se tak uplatní jen tehdy, nedohodnou-li se strany jinak. V dlouhodobě ustálené soudní praxi přitom není pochyb, že uzavřely-li subjekty práva smlouvu na základě ustanovení zjevně dispozitivního charakteru, je třeba v souladu se zásadou autonomie vůle, jíž se řídí občanskoprávní vztahy, z takové smlouvy vycházet. Zásada pacta sunt servanda (srov. čl. 2 odst. 3 Listiny základních práv a svobod) se přitom uplatní i tehdy, byla-li by taková smlouva pro některou ze smluvních stran nevýhodná (srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 20. 11. 2008, sp. zn. 26 Cdo 853/2007, a v něm citovanou judikaturu).

24. S dovolatelkou lze souhlasit, že zásada autonomie vůle má své zákonné limity a jedním z nich je i ochrana veřejného pořádku a dobrých mravů (§ 588 o. z.).

25. V této souvislosti ale nelze odhlédnout od toho, že operativní leasing obecně přináší nájemci řadu výhod – okamžikem uzavření smlouvy může užívat vozidlo v hodnotě několika set tisíc korun, nemusí tudíž disponovat finanční částkou, kterou by jinak potřeboval na koupi takového vozidla, neplatí žádnou akontaci, odpadá mu administrativa spojená s koupí vozidla včetně jeho registrace a poté i s jeho prodejem či likvidací, může vozidlo používat po určitou (sjednanou) dobu a po skončení smlouvy má možnost změny. Všechny tyto výhody pak nepochybně mohou mít vliv na odpovědnost nájemce a jeho povinnosti, které mohou být dohodnuty „přísněji“ oproti zákonné úpravě, a/nebo na výši sjednaného nájemného. Případný rozpor s dobrými mravy tak nemůže být dovozován izolovaně pouze z jednoho ujednání, ale musí být posuzován společně s dalšími podmínkami smlouvy.

26. Jestliže tedy v projednávané věci nájemce Smlouvou získal výhody spojené s operativním leasingem, nelze považovat za nemravné, jestliže je pronajímatel „vykompenzoval“ ujednáním, které zakládá povinnost nájemce platit dohodnuté nájemné i po dobu, kdy nemůže předmět nájmu užívat. Nelze přisvědčit námitce dovolatelky, že žalobkyně mohla požadovat po škůdci ušlý zisk podle § 6 odst. 2 zák. č. [168/1999](#) Sb., o pojištění odpovědnosti za újmu způsobenou provozem vozidla a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla). Nezaplatila-li totiž žalovaná nájemkyně v rozporu se Smlouvou dohodnuté nájemné, nejde o škodu (újmu), která by vznikla v příčinné souvislosti s dopravní nehodou.

27. Obdobně nelze považovat za nemravné ani ujednání o povinnosti nájemce v případě zániku smlouvy z důvodu prodloužení nájmu s placením nájemného zaplatit pronajímateli tzv. propad ceny vozidla. Zásadně je totiž povinností nájemce při skončení nájmu odevzdat pronajatou věc ve stavu, v jakém byla v době, kdy ji převzal, s přihlédnutím k obvyklému opotřebení při řádném užívání (§ 2225 o. z.). Jestliže nájemce tuto smluvní povinnost poruší, má pronajímatel právo na náhradu škody (§

2913 o. z.). Bylo-li vozidlo poškozeno při dopravní nehodě (byť nájemcem nezaviněné), nejde o obvyklé opotřebení, takže nájemce už uvedenou povinnost splnit nemůže. Ujednání, jímž se zaváže zaplatit pronajímateli v takovém případě rozdíl mezi účetní a skutečně dosaženou kupní cenou při prodeji vráceného vozidla, je tak ve své podstatě jakousi paušalizovanou náhradou škody.

28. Pro úplnost lze dodat, že žalovaná není spotřebitelka, jiná omezení zde proto nepřicházejí v úvahu (srov. § 1810 a násl. o. z.).

29. Z uvedeného vyplývá, že v této části je napadený rozsudek odvolacího soudu z pohledu uplatněných dovolacích námitek v konečném důsledku správný. Nejvyšší soud proto - aniž ve věci nařídil jednání (§ 243a odst. 1 o. s. ř.) - dovolání jako nedůvodné zamítl [§ 243d odst. 1 písm. a) o. s. ř.].

© EPRAVO.CZ - Sbírka zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [Náhrada škody zaměstnancem](#)
- [Likvidace dědictví](#)
- [Jistota](#)
- [Insolvenční řízení](#)
- [Exekuce](#)
- [Započtení](#)
- [Reorganizace](#)
- [Soudní poplatky \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Spotřebitel \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Správa společné věci \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Správní řízení \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)